

?Isabel Roig, medicina de proximitat

Il·lustració: Maria Picassó

La doctora Isabel Roig i Grau (Barcelona, 1958) ha estat sempre una candidata ferma per a aquesta secció. I en aquest número 400 del Pou, que és un himne a la perseverança, encara més: fa vora trenta anys que la dona passa visita cada dia de cada dia al CAP Sagrada Família. Venia de fer les pràctiques a l'àrea metropolitana i va arribar amb una plaça per oposició que considera que va ser la sort de la seva vida, fins al punt de sentir-se una manresana més. «Jo ja tenia la canalla, amb sis i dos anys, i aquí vaig coincidir amb la Dra. Alberó, amb qui érem companyes de promoció. Aleshores érem el CAP Foneria, i em va agradar des del primer moment!». Isabel Roig havia nascut al barri de Gràcia, però des de petita que la família es va instal·lar a Badalona. Una veïna llevadora li despertà la vocació, i sempre va pensar que ella també en seria. Però, amb la matrícula d'honor obtinguda a COU i comptant amb la gratuïtat universitària, a darrera hora va triar Medicina a la UAB. El resultat és una metgessa docent, que es defineix vocacional, i que defensa un equilibri de tres potes, que són la personal, la dels companys i una tercera que és la direcció del CAP, «que sempre ens ha fet costat, des d'aquells primers equips amb la dra. Àfrica Garcia, Matilde Català, Tino Algilaga... fins ara amb la dra. Núria Busquet». Casada amb un metge terrassenc que treballa a l'hospital de la Vall d'Hebron, ella encara no es cansa d'anar i venir cada dia del Vallès. De fet, diu que aprofita els trajectes per desconnectar, encara que no sempre ho aconsegueixi. Experta en deshabitació d'alcohol i tabaquisme, la mort sobtada d'un germà fa vint anys li marcarà la vida. «Aleshores no ho van saber detectar i l'ambulància va arribar sense desfibril·lador...». El resultat és el seu compromís amb el suport vital, del qual ella mateixa ha fet molts cursos a les escoles de Manresa i als CAP per al personal sanitari, fins a aconseguir multiplicar arreu la presència de desfibril·ladors i que cada dia més gent sàpiga diagnosticar i fer-los servir. També hi ha hagut moments feliços, com quan la van nomenar *Metge bagenc*, el 2015, per votació dels companys de professió, o quan el 2018 va rebre el premi a l'excel·lència professional pel Col·legi Oficial de Metges, i diversos premis nacionals en investigació en l'Atenció Primària. Tampoc no ha negligit la docència i la recerca, des d'aquella ABBEL (Associació del Bages i Berguedà d'Estudi dels Lípids) fundada l'any 1994, amb els doctors Clotilde Morales, Carme Bertral, Anna Gutiérrez, Isabel Comerma, Pep Cañellas, Carles Pardo... «Me'n deixo molts, però tinc clar que era una manera de relacionar-se i fer xarxa a la comarca». Ella la va presidir els deu darrers anys, diversificant temes i recerques, fins que la

pandèmia es va encarregar de desfer-ho. I tot i que sovint li han ofert d'incorporar-se a la direcció del centre o en d'altres encàrrecs de gestió, ella no vol deixar de ser la metgessa de família que és. «M'afalaga, eh?, però em penso que no m'agradaria ni crec que servís». Aquests darrers anys, defensant l'especialitat de medicina de família, la covid-19 o fins i tot la vivència personal d'una malaltia greu creu que l'han fet millor encara: «Vaig estar un llarg temps malalta i em vaig jubilar, però... em van demanar de tornar i vaig dir que sí, i aquí continuo. Em sento útil i la rebuda dels pacients ha estat indescriptible!». Amb el seu marit, doncs, han decidit que es jubilaran plegats més endavant, i ella creu que tindrà temps d'acomiar-se dels tres o quatre-cents pacients de tota la vida. I només es reserva per després la vocació secreta que cultiva: és pessebrista! Potser per aquest compromís de construir, refer i recrear sempre un món volgutament millor.